

Tagehav

KRISTINA OHLSSON

Serien om Fredrika Bergman

Askepot
Tusindfryd
Skytsengle
Paradisoffer
Davidsstjerner
Syndfloder

Serien om Martin Benner

Lotus Blues
Mios Blues
Den der banker på

Strindbergserien

Stormvagt
Isbryder

Uden for serie

Syge sjæle

Børnebøger

Glasbørnene
Sølvdrengen
Stenengle
Mysteriet på Hester Hill

Kristina Ohlsson

Tågehav

Oversat af Lilian Kingo

TÅGEHAV

Oversat fra svensk efter: SKUGGLÄGE

© Kristina Ohlsson 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

Omslag: Maria Sundberg/Art by Sundberg

Tryk: GGP Media GmbH, Pößneck

1. udgave, 1. oplag 2023

ISBN 978-87-7007-841-2

www.modtryk.dk

Sommeren startede med, at solen skinnede, og fuglene kvidrede. Man talte om middelhavsvarme i hele landet, og den nåede også ud til vestkysten. Livet på Hovenäset gik fra harmonisk til paradisisk. Iskiosken åbnede, og på badestranden ved Reso startede svømmeskolen. Samtidig startede de årlige sejladskurser, som blev arrangeret af Hovenäsets Sejlklub, og da alle sommergæsterne først var ankommet, blev der fællessang i Österparken.

Der var med andre ord en god stemning på næsset denne sommer, da tågen kom listende. Først trak man på skuldrene ad det. Vejret var jo strålende, hvilken forskel gjorde en smule tåge? Men en gedigen ærtesuppe – noget i retning af det, man plejede at beskrive i eventyrenes verden – lagde sig over det lille lokalsamfund, og så begyndte man at spekulere mere over det.

Og sådan fortsatte det. Nogle dage skinnede solen fra en klar og blå himmel, andre dage lå tågen så tæt, at man knap kunne se en hånd for sig. Alle var enige om, at det var meget usædvanligt. Så meget tåge på så kort tid.

Med ét blev sommeren noget, der kom og gik. Nogle gange var den der, andre gange ikke. Næsten som om årstiden trak vejret ind fra tid til anden for at lade solen vise sig og fra tid til anden åndede ud for at give plads til tågen.

Det var midt i denne mærkværdige tid, at fortiden flød op til overfladen.

Nogen havde set sit snit til at afsløre en flere årtier gammel hemmelighed, og dermed var dramaet en kendsgerning.

Ingen nåede at opfatte, hvad der skete, før alt var sat i svingninger.

Ingen blev advaret, ingen blev skånet.

Da en ny tåge gled ind over næsset, steg anspændtheden blandt Hovenäsboerne. Hvordan kunne de vide, hvem de kunne stole på? Og hvad ville sandheden koste dem, der fortvivlet havde viet deres liv til at skjule fortidens rædsler?

20. JULI

“En mørk, tung skygge”

Tågen blev tættere, efter at han var kørt forbi dyreparken Nordens Ark. Ifølge GPS'en var der stadig tretten kilometer tilbage til Hovenäset, hvilket burde tage knap fjorten minutter i køretid.

Vilhelm sukkede.

GPS'en forstod sig ikke på tåge, så meget stod klart. Han sneglede sig af sted med femogtredive kilometer i timen på en vej, hvor man måtte køre halvfjerds, og selv femogtredive føltes som for høj en hastighed. Det her måtte tage den tid, det tog. Nu hvor han var nået så langt, ville det være dumt at ødelægge alt ved at køre galt.

Vilhelm holdt hårdere om rattet, end han plejede, og tog sig selv i at sidde fremoverbøjet, mens han kørte, som om det ville gøre det lettere at se. Han lo stille. Han opførte sig som sin gamle farfar, der stædigt havde holdt fast i at køre bil ti år for længe.

Han tørrede sig over panden.

Der var noget galt med varmereguleringen i bilen. Man kunne ikke slukke for varmen, så der var hele tiden for varmt. Nu hvor han kørte så langsomt, havde han vinduerne et par centimeter åbne, både i førersiden og passagersiden, men mens han stadig kørte på motorvejen, havde vinden larmet alt for meget med vinduerne åbne, så der havde han holdt dem lukkede.

Den skide bil.

Han burde have lånt en bil af en anden. Den her skrotbunke var ikke noget at prale af.

Vilhelm bandede stille for sig selv.

Tågen skabte en drømmeagtig atmosfære, der fik hårene til at rejse sig på hans arme. Et vejskilt fortalte ham, at han nu nærmede sig Askum. Samtidig sagde GPS'en, at han snart skulle dreje til

venstre og fortsætte på Hallindenvägen. Han kunne næsten ikke se noget af det omkringliggende landskab, tågen var for tæt. Han kunne skelne marker på højre side, og af og til kørte han forbi noget, der lignede vand, på venstre side.

Det var ikke første gang, han kørte på denne strækning til Hovenäset. Han vidste, hvor smuk vejen var de sidste kilometer af turen. Han havde set naturen skifte ham om efteråret, vinteren, foråret og nu sommeren. Et helt år havde han brugt på projektet, og nu mente han, at han kunne ane enden på sin rejse.

Sikke et år, det havde været.

Sikke et forbandet arbejde.

Og alligevel det hele værd, også i den grad.

Vilhelm holdt endnu hårdere om rattet.

Det her ville blive stort – rigtig stort.

Han kiggede på GPS'en. Han var fremme lige om lidt, en del senere end aftalt.

Han havde sommerfugle i maven.

Han var tæt på nu. Det kunne han mærke i hele kroppen.

Tågen lagde sig tættere omkring bilen. Klokkeren var lidt over tre om eftermiddagen, men alt det hvide udslettede grænsen mellem dag og nat, mellem sommer og vinter. Virkeligheden sluttede fem meter foran bilen. Alt, hvad der befandt sig på den anden side, var som hvid røg.

Bilen rullede forbi skiltet mod Hovenäset.

Vilhelm blinkede til venstre og kørte ind på Lerdalsvägen, bagvejen ind til næsset.

Bilen gled langsomt gennem lokalsamfundet.

De hvide huse så ligefrem spøgelsesagtige ud i tågen. Et sommerparadis sænket ned i letmælk.

Snart var han fremme. Snart ville han komme et skridt tættere på den sandhed, der havde fået lov til at hvile urørt så længe.

“Skovjordbærtærte,” sagde August Strindberg.

Han sad ved skrivebordet midt i sin secondhandbutik i Kungshamn og kiggede forventningsfuldt på Maria. Hun stod med hoften lænet let mod en af de høje bogreoler. Sommerkjolen var dueblå og gik til lige over knæene. I hænderne havde hun en ungdomsbog, som hun havde taget ned fra hylden.

Hun så tvivlende ud.

“Findes der ikke allerede sådan en?” spurgte hun.

“Selvfølgelig findes der skovjordbærtærte,” sagde August, der ikke rigtigt var i stand til at skjule utålmodigheden i stemmen. “Men sådan kan man da ikke tænke. Det handler om at finde på sin helt egen, særlige version.”

Maria smilede. Det var et smil, som August ikke kunne få nok af.

“Strindbergs skovjordbærskjul,” sagde hun.

“Noget i den retning,” sagde August.

“Det er sikkert fint. Men du får nok brug for at høste hele skovjordbærbedet, hvis der skal være nok til en tærte.”

“De skal jo alligevel spises. Og der behøver ikke kun at være skovjordbær i tærten. Jeg kan godt forestille mig både blåbær og hvid chokolade i fyldet. Men mig kan du ikke narre, jeg kan se, du ikke helt er med på den. Jeg prøvebager en tærte, og så må vi se, hvad du synes.”

“*Just do it,*” sagde Maria.

Idéen var kommet til ham i løbet af foråret, hvor dagene blev lysere og længere, og alt det grønne sprængte sig frem af jorden og ud af grenene.

Hvorfor ikke arrangere en bagekonkurrence?

Idéen var enkel: Det handlede om at fremstille Hovenäsets bedste bagværk. Den, der ville være med, skulle selv finde på en kage, og bagefter skulle en jury afgøre, hvilken af lækkerierne der fortjente at vinde.

I hele sit voksenliv havde August fået at vide, at det var usædvanligt, at han var så glad for at bage. Forbavselsen bundede i, at han bagte småkager og konditorkager og ikke surdejsbrød, som i det mindste en del mænd i hans tidligere hjemby, Stockholm, brugte deres fritid på. Han bagte faktisk ikke for at spise – han bagte, fordi han godt kunne lide ritualerne og det at skabe noget. Der lå noget meditativt i at kunne gå fra idé til færdigt bagværk på få timer, og nogle gange hurtigere end det, afhængigt af hvad han bagte.

Hvis hans hobby havde været besynderlig blandt vennerne i Stockholm, havde den på det nærmeste gjort ham unik blandt mændene i Kungshamn og på Hovenäset.

Nogenlunde ligesom hans navn.

August Strindberg.

Kunne man hedde det?

Svaret var ja. Det kunne man. Og det gjorde han. Og jo, han var da i slægt med forfatteren. Men meget langt ude.

August blev lykkelig ved tanken om den konkurrence, som han havde sat gang i. Om to uger skulle den afholdes. August havde tænkt, at arrangementet kunne kaste en smule lys på Hovenäset. Der var for få, der kendte til det dejlige næs. Hvert eneste menneske i hele landet havde hørt tale om eller besøgt Smögen, som kun lå syv kilometer derfra, men Hovenäset var der ingen, der kendte til. Og efter Augusts mening var det synd, for af alle de steder, han havde besøgt i sit liv, var det her helt klart det smukkeste.

Maria forstyrrede hans tanker, da hun kom til at tabe den bog, hun stod og bladrede i. Hun samlede den hurtigt op igen og satte den tilbage på hylden.

De lysebrune lokker dansede omkring hendes ansigt, idet hun bevægede sig.

Solen og de salte vinde og de mange badeture havde bleget hendes hår. Hun havde fået sommerfregner på næsen, og hendes hud var blevet lysebrun.

Så dejlig, tænkte August og måtte smile.

Det var deres sidste feriedag. Ferien havde været en af de bedste i Augusts liv. Bohuslän havde hovedsageligt leveret fantastisk sommervej, og Maria havde solgt sin lejlighed på Fisketången i Kungshamn og var flyttet permanent ind hos ham på Hovenäset. De havde haft besøg af Augusts venner fra Stockholm og også af Marias forældre, der gerne ville hjælpe til med hendes flytning.

Alt var, som det skulle være, livet var så tæt på perfekt, som det kunne blive.

Så stor en lykke havde han ikke kunnet forestille sig for et år siden, hvor han netop havde været henne og kigge på den gamle bedemandsforretning i Kungshamn. Alt var gået så hurtigt dengang. Femogfyrre år gammel forlod han pludselig og med stor tilfredshed livet som finansmand i rigets hovedstad for at bosætte sig i Bohuslän, og da han først var der, forvandlede han bedemandsforretningen til en forretning med gamle ting, der var lige så vildfarne som ham selv.

Hans bedste ven, Henrik, havde været hans mest højroastede kritiker.

“Du tænker ikke klart,” havde han sagt. “Dine forældre er lige døde, og din partner har forladt dig. Gør nu ikke noget forhastet!”

Forhastet? havde August tænkt. Hvordan kan det være forhastet at forlade en tilværelse, som jeg aldrig har været helt glad for?

Og sådan tænkte han stadig. Vestkysten var det helt rette sted for ham, og det var secondhandbutikken også. Det var en overbevisning, som kun voksede sig stærkere og stærkere.

Men lige nu var August mest i butikken for at tjekke, hvordan der så ud inden morgendagen, hvor ferien var slut for denne gang. Desuden havde han lovet at hente en sommergæst, der skulle leje et hus på Hovenäset.

“Hvornår skulle hun egentlig dukke op?” spurgte Maria.

“Kvart over seks, så hun burde være her snart.”

Det var Esmeralda Jansson, der havde kontakten August og spurgt, om han ville køre sommergæsten fra Kungshamn.

“Hun skal leje mit og Svens hus på næsset,” havde hun sagt. “Hun vil bo der i hele to uger. Og nu har hun meddelt, at hun kommer to dage tidligere, end hun havde planlagt, men dér er Sven og jeg bortrejst. Eftersom du har boet i huset, tænkte jeg, at det ville være lige så godt, hvis du ville tage imod hende og måske vise hende rundt.”

Få huse havde så mørk og dramatisk en historie som Janssons. Det blev kaldt Frysehuset og havde været Augusts første hjem på Hovenäset.

Frysehuset var primært kendt for én ting:

For lidt over tredive år siden havde der boet et ungt par i huset. Kvinden hed Lydia Broman, og en dag forsvandt hun. Hun blev fundet et par dage senere, parteret og gemt i fryseren, der stod i kælderens i hendes eget hjem. Hendes mand var blevet idømt livstidsfængsel for forbrydelsen og havde senere taget sit eget liv, mens han sad i fængsel.

Det var sådan, Frysehuset havde fået sit navn.

Og af samme grund ønskede ingen at bo der permanent. End ikke ejerne, Sven og Esmeralda, ville bo der. De havde købt huset som spekulationsobjekt og havde derefter lejet det ud på ugebasis om sommeren, hvor turisterne invaderede Bohuslän.

“Vi kan jo gå ud og møde den pige, som vi skal samle op,” sagde Maria. “Måske kan hun ikke finde vej i tågen.”

“Jeg skal bare sætte alarmerne til, før vi går,” sagde August.

Alarmerne var af den seneste model. Den havde været dyr, men ingen havde sat spørgsmålstegn ved Augusts behov for en ordentlig alarm. Ikke efter alt det, der var sket om vinteren, i forbindelse med at hans bådhus brændte. Han tænkte sjældnere og sjældnere på de forfærdelige dage, hvor han havde været tæt på at miste livet. Maria og han levede og var sunde og raske, og det var det eneste, der talte. Alt var godt igen, og bådehuset var blevet genopbygget. Marias bearbejdelse af begivenheden tog længere tid, men for hver uge og måned der gik, så hun ud til at få det bedre og bedre.

August rakte en finger ud for at trykke den sekscifrede kode, som aktiverede alarmerne, men blev afbrudt midt i bevægelsen, da hans mobil ringede.

Han kunne ikke lade være med at sukke, da han så, hvem det var, der ville tale med ham.

Gunnar Wide.

Hovenäsets egen ridder og indtil for ganske nylig formand for lokalsamfundets borgerforening.

Altid parat til at blande sig i noget, der ikke kom ham ved.

August skyndte sig at trykke koden ind og gik ud på gaden

sammen med Maria. Hun smilede, da han holdt telefonen op foran hende, så hun også kunne se, hvem det var, der ringede.

Det var Gunnar, der havde reddet Augusts liv dengang i vinter. Det gjorde ham svær at afvise. Intet var blevet bedre af, at han nu sad i kørestol efter en hjerneblødning. Han benyttede enhver lejlighed til at få selskab og opmærksomhed.

“Jeg ringer ham op senere,” sagde August. “Jeg kan ikke nå det nu.”

Mobilen blev tavs med det samme, som om Gunnar havde stået ved siden af og hørt, hvad August sagde.

Og det var der, de så skyggen.

August blinkede.

Pludselig var den der bare.

En mørk skikkelse bevægede sig direkte imod dem, lige igennem tågeslørene.

Som et spøgelse, tænkte August. Akkurat ligesom et spøgelse.

Man kan blive syg af hemmeligheder. Sådan plejede Oskar Samuelssons farmor at sige, dengang hun var i live, og han kunne kun give hende ret. Løgne var en gift, der sønderrev både mennesker og relationer. Og alligevel var der mange af dem.

Især i Oskars familie.

Jeg ville have været fortabt uden dette sted og disse mennesker, tænkte han, da han skubbede døren op og gik ud på trappen ned fra Anonyme Alkoholikers lokaler i Kungshamn.

Mødet var slut, og han følte sig som sædvanlig både styrket og tryk.

Han smilede, da han indåndede den kølige sommerluft.

Hemmeligheder havde de fleste, men hvor mange havde så mange ting at være taknemmelig for som Oskar? Han havde et barn, som han elskede over alt andet. Et hjem, som han kunne lide at være i, og et arbejde, han syntes var fedt.

Man kunne have det værre, det var han sig smerteligt bevidst. Den tid, hvor han havde manglet alt dette, lå kun få år tilbage i tiden.

“Hvordan blev det sådan her?” havde en terapeut spurgt, som han havde mødt gennem AA.

“Det ved jeg ikke,” havde han svaret.

Det var ikke sandt, men det var alligevel det eneste tænkelige svar. Han vidste udmærket godt, hvorfor han engang var begyndt at drikke, og han vidste, hvorfor han holdt op. Det måtte være nok.

Oskar trak vejret dybt.

Nu skulle han hjem og overtage børnepasningen efter babysitteren. Måske ville han lade Matilda spise chips og drikke en smule sodavand, mærke, at det var sommerferie, selvom han arbejdede om

dagen, og tågen lå tæt omkring lokalsamfundet. Ikke at Matilda vidste, hvordan tåge så ud, men hun kunne jo mærke, når det blev koldere.

Oskars datter var født blind, og med årene havde han lært at acceptere, at hans egen sorg over det var større end hendes. Hun vidste ikke, hvad der var at se, og havde sin egen måde at opdage verden på.

To af de andre mødedeltagere kom ud af lokalet.

De nikkede til hinanden og til Oskar, sagde: "Hav en god aften" og gik hen til deres biler. Oskar vidste kun, hvad de hed til fornavn, og han kunne ikke mindes, at han havde mødt dem i andre sammenhænge.

Det var noget af det allerbedste ved Anonyme Alkoholikere, at man netop fik lov til at være anonym. Det passede Oskar perfekt, for det betød, at han kunne vælge, hvad han ville fortælle om sig selv, og hvad han ikke ville sige et ord om.

Noget, han talte højt og gerne om på AA-møderne, var, hvor tæt ved han havde været på at gå på røven som menneske. Han var en ung alkoholiker, var for nylig fyldt otteogtrediv. Hvad alle andre gjorde med de første otteogtrediv år af deres liv, vidste han ikke, men selv havde han ladet misbruget stjæle hele årtier.

Og til sidst havde han også været tæt på at miste Matilda.

"Du må gerne besøge vores datter, når du er ædru," havde Matildas mor sagt. "Men jeg vil ikke lade hende bo hos dig hen over weekenden eller om natten, så længe du er sådan her."

Nu var Matildas mor ikke længere i live.

Hun var død en solrig forårsdag for præcis otte hundrede og to dage siden. Det var lige så mange dage, som Oskar havde været ædru. Ingen begivenheder havde forandret Oskars liv på en større eller mere gennemgribende måde. Ikke en eneste. End ikke Matildas fødsel.

Oskar mærkede klumpen i halsen vokse, når han tænkte på, hvordan det kunne være, at han til sidst havde søgt hjælp for sit misbrug. Han havde været rædselsslagen for, hvordan han ville fungere i rollen som forælder, og for hvad Matilda ville tænke om at bo sammen med ham. Der var en risiko for, at hun ville hade ham, ham, der end ikke var i stand til at synes om sig selv.

Og så var alt gået langt, langt bedre end forventet.

Han rodede i bukselommen efter bilnøglerne. Den forbandede tåge var bare så stædig. Normalt ville han være gået eller cyklet til mødet, men med dette vejr havde det føltes helt udelukket.

“Alt vel?”

Hans sponsor, Ellen, dukkede op ved hans side. Hun var høj af en kvinde at være, næsten lige så høj som Oskar, og han var en toog-firs. Hun så på ham med de varme, brune øjne. Det mørke hår var klippet i en kort frisure, og i hendes ører hang som sædvanlig et par store, iøjnefaldende ørenringe. Netop denne dag havde hun smykket sig med to papegøjer.

“Jo, det går fint.”

Ellen var den bedste sponsor, Oskar kunne have fået. Hendes engagement var altid stort, men ikke kvælende. Der fandtes ikke mange regler i AA, men én begrænsning, som de fleste grupper praktiserede, var, at man ikke måtte have en sponsor af det modsatte køn. Det kunne føre til en uheldig sammenblanding af følelser, at mennesker blev forelskede i hinanden af den forkerte grund. Men Ellen var lykkeligt gift med Sonia, og det betød, at hun gerne måtte være hans sponsor.

Den gave takkede han de højere magter for.

Tanken med sponsorskabet var, at nye medlemmer af AA skulle føle, at de havde én, der fulgte med i og forstod deres kamp på nært hold, som kunne svare på deres spørgsmål og stå til rådighed med hjælp mellem møderne.

“Man kan se på dig, at du har det godt,” sagde Ellen. “Du lader til at være et godt sted.”

Oskar smilede.

“Det er jeg også,” sagde han.

Faktisk var næsten alting, som det skulle være i hans liv lige nu.

Alting bortset fra den der hemmelighed.

Og så var der en ting mere, som skurrede. Ikke meget og ikke altid, men indimellem. For inden i Oskar fandtes ikke kun farmors visdomsord om, hvor syg man kunne blive af hemmeligheder. Nej, han huskede også, hvad han én gang havde hørt hende sige om tvivlen.

“Ingen uvished fortærer et menneske mere end den, som tvivlen skaber,” havde hun sagt.

Også dette vidste Oskar. Men spørgsmålet var, hvad der var at gøre ved det. Tvivlen var for den, der havde valgmuligheder, og det havde Oskar ikke.

Og det havde hans farmor måske heller ikke altid haft.

For gennem slægten løb en forgiftet blodslinje.

Den startede med Oskars farfars far, der allerede som ung blev idømt strafarbejde efter at have spredt skræk og rædsel i det bohüslänske opland en sommer, hvor han voldtog flere kvinder, og derefter gik den videre til Oskars farfar, der var blevet dømt for mordet på en mand, som var en del af hans jagthold. Så var ondskaben tilsyneladende sprunget en generation over, før den atter fik fat i slægten via Oskar

Han kastede et blik på Ellen.

Hans hemmelighed bestod i, at han var blevet anklaget for at have gjort noget grufuldt. Og hans tvivl handlede om, at han ikke selv huskede det.

Men intet af det kunne han fortælle Ellen. Ikke nu, ikke nogensinde.

Skyggen rev sig løs fra tågen.

En ung pige kom til syne.

“Hej,” sagde hun. “Det er mig, der er Iben Syrén.”

August og Maria gav hende hånd og præsenterede sig. Ibens håndtryk var forbavsende fast og stod i skarp kontrast til hendes næsten barnlige fremtoning.

“Sikke en dramatisk entré,” sagde August og lavede en diffus håndbevægelse i retning af tågen. “Velkommen til Kungshamn.”

Iben sendte ham et reserveret smil til svar. Hendes lyse hud og lange, røde fletning fik hende til at se yngre ud, end August vidste, at hun var. Ifølge Esmeralda Jansson var Iben nitten år gammel, og det passede sandsynligvis, for de var altid omhyggelige med ikke at leje deres hus ud til unge under atten.

Han spekulerede på, hvordan det kunne være, at en enlig, ung pige kunne få den idé at leje netop Frysehuset. Selv havde han ikke sat sig ordentligt ind i husets historie, inden han flyttede ind, og måske gjaldt det samme Iben. Måske havde hun ovenikøbet været endnu mindre omhyggelig end August, for efter begivenhederne sidste efterår, hvor lærerinden Agnes Eriksson forsvandt, var der blevet skrevet endnu mere om huset.

Han besluttede sig for at lade være med at spekulere for meget over Ibens bevæggrunde for at leje Frysehuset. Han havde andet at tænke på, som for eksempel Marias og hans sidste aften i dekadencens tegn, inden de vendte tilbage til deres arbejde. De havde været på Smøgen og købt friske rejer og muslinger til en skaldyrs-pasta, som de skulle lave sammen, og så skulle de drikke et glas vin og sidde ude på den overdækkede veranda og læse i tågen. Eller

måske sætte sig i bådhuset, der var blevet bygget færdigt i starten af sommeren.

“Er din taske tung? Skal vi hjælpe dig med at bære den?”

Marias stemme afbrød Augusts spekulationer. Hendes spørgsmål var rettet til Iben, hvis bagage bestod af en rygsæk og en rejsetaske.

“Er der langt hen til bilen?” spurgte Iben.

“Nej,” sagde August. “Den står lige rundt om hushjørnet her.”

“Så har jeg ikke brug for hjælp.”

August kastede et blik i retning af havnen, inden han gik de få skridt hen til bilen. I havnen kunne man skimte konturerne af sejl-skibenes master, men den fire hundrede meter lange Smögenbron kunne kun ses som en udvisket, smal streg, og det var udelukkende på grund af dens højde, at den i det hele taget kunne ses. Det var smukt, og det var uhyggeligt. At noget så stort kunne blive opslugt af noget så flygtigt som tåge.

Havnen lå kun et stenkast fra butikken. Det var en af de ting, som August satte allermest pris på i sin tilværelse, såvel i Kungshamn som på Hovenäset. Der var ikke langt til noget. Alt var tæt på. Det skabte en følelse af, at han hele tiden bevægede sig rundt i en miniatureverden.

Kvælende, syntes hans venner fra Stockholm, når de kom på besøg.

Befriende, syntes August.

Iben så sig omkring, mens han låste bilen op, og hun virkede mere sky end nysgerrig, da hun gjorde det.

“Venter vi på nogen?” spurgte August.

Hun rystede hurtigt på hovedet.

“Nej,” sagde hun. “Der er kun mig.”

Men så hævede hun atter blikket og lod det glide gennem tågen som en radar.

Bilen stod i indkørslen ved siden af det stationslignende hus, hvor August havde sin butik. Huset var stort, og han havde stadigvæk ikke besluttet sig for, hvad han skulle stille op med overetagen.

“Cool bil,” sagde Iben.

“Tak,” sagde August.

Tidligere havde han haft en gul rustvogn, der havde været en del af købet af bedemandsforretningen, men den tid var forbi. Nu kørte

han i en knaldblå varevogn, som førte tankerne hen på gamle dages skolebusser, og som tit tiltrak sig blikke.

Men her om sommeren skete det sjældent, at han kørte i bil til eller fra arbejde. Han havde nemlig tillagt sig en ny vane: Han var begyndt at bevæge sig omkring i båd. En tjenestebåd, som han elskede mere end alle andre transportmidler, han nogensinde havde ejet, og som han havde fået bådplads til i Kungshamn. På Hovenäset lagde han til ved bådehusets bro.

“Tak, fordi I tilbød at køre mig,” sagde Iben. “Det var overhovedet ikke nødvendigt.”

August iagttog hende tavst.

Uden at have spurgt til det var det hans indtryk, at Iben ikke var kommet til Hovenäset for at holde ferie. Hun var ikke ubehagelig, men heller ikke særlig meddelsom. Faktisk så det mest af alt ud, som om hun fortrød, at hun havde sagt ja tak til at blive hentet, og de havde ikke engang sat sig ind i bilen endnu.

Da han for tredje gang så, at hun lod blikket glide hen over omgivelserne, hvorefter hun tog mobilen op af bukselommen for hurtigt at tjekke noget på den, gentog Maria det spørgsmål, han lige havde stillet.

“Er du sikker på, at vi ikke venter på flere?”

Iben svælgede.

“Nej, det er fint,” sagde hun.

August og Maria udvekslede blikke, og Maria trak på skuldrene.

August forstod, at hun havde set det samme som ham.

Et eller andet gjorde Iben urolig.

Et eller andet, som hun ikke ville tale med fremmede om.